

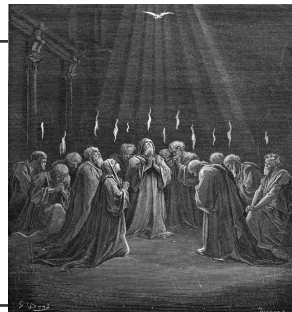


Pünkösöd - Szentlélek kiáradása

Jézus, ahogyan azt tanítványainak megígérte, halálból való feltámadása után 50 nappal elküldte a Szentlelket, hogy betöltse minden benne hívő ember lelkét, hogy a Szentlélek erejével töltkezve tanúi és hirdetői legyenek Jézus ígéinek a Föld végső határig. Ahol összegyűltek az emberek a tanítványok hívására, egyszer csak lángnyelvek jelentek meg, hatalmas zúgás keletkezett, és minden ember a saját nyelvén hallotta szólni az apostolokat. Ennek hatására háromezer ember keresztkedett meg aznap.

Júniusi imaszándékunk:

Segítsd Uram jól használni időnket, melyet Tőled kapunk! Add, hogy ajándékként tekinthessünk rá, mindig meglássuk benne a lehetőséget a jóra, a szeretet kifejezésére, s hogy el ne szalasszuk az adódó alkalmakat!



Ami igazán fontos

2009-ben történt, hogy egy utas-szállító repülőgép kanadai vadludakkal ütközött néhány perccel a felszállás után New York fölött. A hajtóművek leálltak és a gép kapitányának döntenie kellett: elér-e siklórepülésben 155 emberrel a fedélzetén valamelyik leszállópályát vagy sem.

Nem kis kockázatot vállalva a Hudson folyóra tette le a gépet. A légiutas kísérők rémülten adták ki az utasításokat a mentőmellények felöltésére, és a repülőn tapinthatóvá vált a halálfélelem. Az emberek elővették mobiltelefonjaikat és szinte kivétel nélkül mindenki a szeretteit hívta fel. Arra gondoltak talán, hogy csak egy-két perc van hátra az életükből. Az utolsó üzenetek, szóbeli közlések mind a szeretetről szóltak.

Igazán most az volt a legfontosabb, hogy elmondják a szót: „Szeretlek”!

Hangzott ez szülőnek, házastársnak, gyermekeknek: „Szeretlek”!

A gépen utazók a társadalom különböző rétegeiből tevődtek össze, de az üzenet mégis azonos volt. Utoljára elmondani: „Szeretlek”!

Az utasok megmenekültek, a pilóta a gépet sikeresen tette le a vízre, és az utasok, mint a fecskék a dróton, ott ültek vagy álltak a hatalmas repülő szárnyain várva a megmentésükre érkező hajókat. Az eseményekről szóló filmet nézve feleségemmel együtt mélyen megrendültünk, megöltük egymást hálát adva Istennek, hogy nekünk nem kell ahhoz zuhanó repülőn ülnünk, hogy kifejezzük:

szeretjük egymást!

Annyi fontos tenni- és mondanivalója van az embernek, de eljön az idő, amikor már csak egy üzenet válik fontossá. Ismert embereket kérdeztek haláluk előtt, mi az, amit másképp tennének, ha visszamennének az időben? A válasz kivétel nélkül az volt, hogy több időt töltenének azokkal, akiket szeretnek. Ami igazán fontos, a szeretet.

Két évezreddel ezelőtt Isten „utolsó telefonhívása” az emberiség felé a kereszt volt. Isten onnét üzent a zuhanó emberiség felé: „Szeretlek benneteket!”

Az Úr Jézus Krisztus megváltó halála, feltámadása reményt ad a benne hívő embernek. Isten megmentette az emberiséget, mindazt, aki életét Jézusra bízta. „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (János ev. 3:16).

Ma még mi is megtehetjük, elmondhatjuk szeretteinknek, hogy szeretjük őket. Elmondhatjuk azt is, milyen az Isten szeretete, hogyan szereti Isten az embert, mert az Isten szeretete életet adó szeretet, ami örök életre szól.

Nincs ennél fontosabb üzenet a földön, mert a Krisztusról szóló evangélium életet ment. Érdemes Isten üzenetét, a Bibliát megnyitni, és kiolvasni belőle, hogyan szeret engem az Isten, mi a terve velem, és hová akarja vezetni életemet!

Szeretettel, Boros Lajos

Változás-boldogság

Fenn az égen a hatalmas Óriás, ragyogása nem választ mindent, mindenkit. Féltn, táplálón simogat. Néha szükségesen távolabbról figyelmes. Máskor közelebb simul, rügyet fakaszt, szomorkás tél után újjászületéssel hoz vigaszt. Reggeltől-estig fénnel ajándékozik, majd átadja a teret a csillagos, sötétlő égnek, hogy a Hold tündöklök egyre jobban kölcsönzött fényével, szinte látni, ahogy sötét köntöse lecsúszik kerek válláról. Mily csoda ez a rendszer, melyen a sokaság előre meghatározott ütemben kiegyensúlyozott keringőt jár a fény körül, ami nélkül értelmét vesztené az örök változás tánca. A karmester tudja az egészet, én csak örülök a létnek, hogy az aranyló óriás mindent éltet és szépséges képet festett nekünk, hogy élhetünk. Mindannyian ropjuk e kifinomult tancot. A bákirálynő közepén maga körül forog, szárnyai körtánca messzire ragyog. Nappalok-éjszakák, tavasz-nyár-ősz- és tél. Minden folyamatosan változik. A természet mutatja, hogy a változás kikerülhetetlen része életünknek. Akarva-akaratlan változunk. Ma már nem azok vagyunk, akik tegnap voltunk, vagy holnap leszünk. Minden reggel egy új világra nyit ajtót, egy új élet kezdete, minden ébredés egy újjászületés. Rajtunk múlik milyen úton indulunk... mondhatod: Istenem „mutasd meg nekem a te utadat, hogy járhasak a te igazságodban” (Zsolt 86,11) vagy csak egyszerűen bízzál az Úrban, mert „akkor ő igazgatja a te utadat” (Péld 3,6). Ne legyünk saját magunk ellensége, ha már változunk, csináljuk jól, legyünk boldogok és váljunk áldássá mások számára. A pozitív változást először magunkban kell létrehozunk, mielőtt a világtól várnánk.

Egyszer Abraham Lincoln azt mondta: „A legtöbb ember körülbelül annyira boldog, amennyire boldog akar lenni.” Első hallásra

teljes képtelenségnek tűnik, hisz ki ne akarna teljesen boldog lenni? Tudjuk vagy sem, saját magunk gátló tényezői vagyunk és ez milliónyi láthatatlan indával kapaszkodik belénk. A boldogság egy felemelő érzés. Hogy átéljünk egy érzést, ahhoz a gondolatok kelljenek, hogy táplálják. Tehát amit gondolunk meghatározza az érzésünket. Pál apostol azt mondja: „Egyébként, testvérek, arra irányuljanak gondolataitok, ami igaz, ami tisztességes, ami igazságos, ami tiszta, ami szeretetreméltó, ami dicséretes, ami erényes és magasztos” (Fil 4,8b). Nem a körülmények, hanem a gondolkodásmód határozza meg a boldogságot.



Az a baj, hogy feltételekhez kötjük a saját boldogságunkat - majd ha ez vagy az megtörténik ..., aztán boldogság van egy rövid ideig, majd egy újabb feltétel. A boldogságot mindig valami rajtunk kívülálló dologtól tesszük függővé, így mindig a körülmények foglyai leszünk. Túl nagy elvárásaink vannak, rengeteg lelki problémának az elvárások az okai. A feszültség nagy része abból adódik, hogy az elképzelt életnek egy általunk elgondolt módon kellene haladnia, és az elvárásaink frusztrációt okoznak, ha másként történnek a dolgok. Meg akarjuk változtatni a világot, az embereket, a környezetünket. Ettől várjuk a változást, miközben az az egy do-

log, ami még hatalmunkban maradt, hogy magunkon változtassunk, a gondolatainkon, az érzéseinken (vesd össze: Péld 4,26). Elvárások nélkül örülni fogunk a dolgoknak, melyeket most természetesen veszünk, hogy megtörténnek. Istennek csodálatos terve van az életünkre és csapdában vagyunk, ha azt gondoljuk, a dolgoknak másképp kellene lenniük, mint ahogy vannak. Önértékelésünk se másoktól függjön, ne másokhoz hasonlítsuk magunkat, ne az irányítson amit mások gondolnak, mondanak, vagy tesznek, mert ez csak erőlködés, magunk felé támasztott túlzott elvárás, mely kínzó frusztrációt éltet, elcsüggeszt és feladásra készítet.

Csak ismerjük fel, találjunk rá az Istentől kapott kegyelmi, lelki ajándékainkra (vesd össze: 1Kor 7,7 ill. 12,4-6), és érezzük legbelül mi a helyes. Mindannyian hatással vagyunk másokra, de nem mindegy hogyan. Tegyük fel magunknak a kérdést: szeretem az embereket és használom a dolgokat, vagy szeretem a dolgokat és használom az embereket?

Biztassuk az embereket, és ne a negatívumaikra, hibáikra mutassunk rá, inkább ismerjük el értékeiket, hangsúlyozzuk erősségüket, mert nekünk is milyen jó az idején mondott jó szó (vesd össze: Péld 15,23). A kérlelhetetlenül ránk rohanó, vagy a céltudatos változás egyetlen elixírje, eszköze és megoldása a saját gondolataink - gondolkodásmódunk pozitív irányba való változtatása. Ez egy tudatos döntés, mint ahogy a tékozló fiú is a szenvedése tetőfokán döntött: „Fölkelvén elmegyek az én Atyámhoz” (Lk 15,18). De ha „Valamit hatalmadban van cselekedni erőd szerint, azt cselekedjed;” (Préd 9,12a). Nem könnyű. Rengeteg erőfeszítést, *folytatás a 3. oldalon*

folytatás a 2. oldalról
 hitet, figyelmet, összpontosítást, önkontrollt igényel; a régi be-idegződések, így énünk, önvalónk nem megfelelő részének feladása, a gyökerestől való ki-gyomlálása elengedhetetlen. Mint egy távoli utazás, az is egyetlen apró lépéssel kezdődik, és minden gyom helyére egy új, majdan édes gyümölcsöt termő magot szórunk, gondozzuk és neveljük. Gondolkodjunk jól, gondolkodjunk helyesen, mert „gondolatainkkal formáljuk meg a világunkat” (Buddha) Örömteli munka ez, és ezen az úton indulva, haladva rájövünk, nincs út a boldogsághoz, mert a boldogság maga az út.

Küszködhetünk is az élet sodrásával, vagy engedjük, hogy magával ragadjon és szeretettel várjuk a megoldásra váró feladatokat, akadályokat. Mert megoldhatatlannak tűnő nehézségek mindig is lesznek. De Isten megtart, megerősít amíg csak élünk. Van, hogy a felszínen homályosan tükröződő poshadt víz alatt ott a végeláthatatlan, ismeretlen mély, melyet lehet csak a vihar korbácsolta hullámok ereje tud felszínre hozni, látható friss víztükörre varázsolni, melyben majd boldog mosoly tekintete tükröződhet a világra. Kerülgethetjük az akadályokat, de az mindaddig fog újra és újra szem-

be jönni velünk, míg meg nem ugorjuk. Aztán már nem félünk, az adott nehézség megszűnik akadályként létezni. Megértjük, csak úgy emelkedhetünk ki a mélyből, ha magunkkal visszük a magasba, amikre a mélység megtanított. Közben épít és egyre többek leszünk, segít növekedni, fejlődni, éretté, bátorra és bölcsébbé lenni.



Érettség az, hogy megbékélsz és elfogadod azt, amin nem tudsz változtatni. Bátorság, hogy változtatsz azon, amin tudsz és bölcsesség, hogy meg tudod különböztetni a kettőt. A megugrott akadály tanít, hogy csak az lehet a miénk, amit nem tudunk elveszíteni egy hajótöréskor és mindez a tapasztalat sokkal többet ér minden kézzelfogható dolognál. „Mert ahol a ti kincsetek, ott van

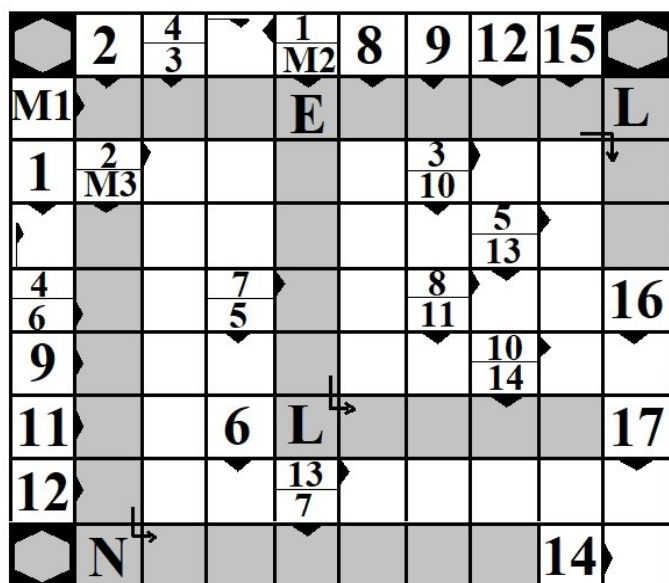
a ti szívetek is” (Luk 12,34). Csak mondjuk: Köszönöm, mindenkor örülünk és legyünk hálások (vesd össze: Fil 4,6, 1Thess 5,16-18). Hiszen mindent Istentől kaptunk.

A hálának kulcsszerepe van a békesség és boldogság elérésében, megtartásában. Ha nem hálás az ember, akkor elégedetlen, önelégült vagy követelőző. Sok minden természetes számunkra, amiért hálásnak kellene lennünk nap mint nap. Mégis mennyi mindennel elégedetlenek vagyunk. E kettő, a hála és az elégedetlenség kioltják egymást. Vegyük észre, amiért hálások lehetünk, így elvárásaink, elégedetlenségünk szertefoszlanak. A hála minden boldogság alapja. A világ és mások megváltoztatása helyett kezdjük magunkkal. Ne várj a változtatásra, a legjobb alkalom soha nem fog eljönni, kezdj hozzá itt és most.

Vörösmarty Mihály: „Szólj, gondoldj, tégy jót és minden szó, gondolat és tett tiszta tükörként fog visszamosolyogni rád és boldog leszel...”

Ezzel „légy példa másoknak beszédben, magaviseletben, szeretetben, lélekben, hitben” (1Tim 4,12)

Taczman Elek
 (BVOP Kommunikációs
 Főosztály engedélyével)



VÍZSZINTES:

1. svéd autójelzés
2. nyugat-afrikai község
3. ritka férfi név
4. kerülve hagyja
5. csekk része!
6. páratlan lomb!
7. vakolat szélei!
8. kötőszó
9. színész a szerepébe
10. csont-izom között van
11. német szem. névmás
12. Nemz. Képesítési Biz.
13. amerikai családnév
14. maga

FÜGGŐLEGES:

1. bór vegyjele
2. amper
3. fésűs fenyő tájszóval
4. fafajta
5. liter
6. betéti társaság, rövid.
7. eme
8. láttatok
9. tárgyrág
10. jód vegyjele
11. borszerű ital
12. a mélybe
13. észak jele
14. régi tömegmértékegység.
15. cukrozza
16. nitrogén vegyjele
17. méretekesedik

Megbocsátás

Meg tudunk-e bocsátani másoknak?

„Bocsássatok meg egymásnak, ahogy Isten is megbocsátott nektek Krisztusban.” (Ef 4,32)

Mit jelent megbocsátani? Feladom a megtorlás igényét és jogát! Kijelentem, hogy nem tartozol nekem! Mintha megfizetted volna. Soha többé nem fogom emlegetni.

A megbocsátásra Isten ad példát. A szívtelen szolgáról szóló példabeszéd bemutatja, hogy Isten ingyen elengedi a legnagyobb tartozást is. Volt egy szolga, aki tízezer talentummal tartozott. Ez kifizethetetlen összeg volt. Kérésére ura elengedte tartozását. A szolga ezek után fojtogatni kezdte szolgatársát, börtönbe vetette, aki csupán száz dénárral tartozott neki. Szolgatársai szomorúan jelentették uruknak, aki így szólt hozzá: Te gonosz szolga! Kérésedre minden adósságot elengedtem. Nem kellett volna neked is megkönyörülni szolgatársadon, ahogy én megkönyörültem rajtad? Ezzel átadta a poroszlóknak, míg meg nem fizette, amivel tartozott. Így tesz menyeyei Atyám is veletek, ha mindegyitek meg nem bocsát szívből felebarátjának!

Sokáig azt vallottam, hogy annak lehet megbocsátani, aki bocsánatot kér. Egy lelkigyakorlaton hangzott el, hogy a megbocsátás független a másik személy magatartásától. Nekem jó, ha meg tudok bocsátani! Megkönnyebbülök! Nem hordozom a sértettség terhét. Törekedni kell rá. Nem könnyű, mert az igazságérzetünk tiltakozik. A megbocsátás felülemeli az embert a helyzeten. A harag és a gyűlölet lehúzó, konzerválja a sérelmeket. Aki megbocsátott, az szabadabbá válik. A megbocsátás mindig győzelem magunk felett. Szent II. János Pál pápa a megbocsátást a szeretet különleges formájának és a béke alapfeltételének nevezi. Isten, akinek lényege a szeretet, a saját képére teremtett minket. Nekünk is szeretnünk kell egymást.

A megbocsátás az értelem és az akarat erőfeszítése. Imádkozni kell érte. A bűn sátáni dolog, a bűnbánat emberi és a bűnbocsánat isteni. Isten ajándéka, ha szívből meg tudok bocsátani annak, aki megbántott. Kérni kell ezt az ajándékot, de nekem is tenni kell érte. Nem ítélezhetünk máson, mint a bíró; nem is vádolhatunk mást, mint az ügyész; hanem tudnunk kell, hogy mi is megbántunk akaratlanul is másokat. Mi is rászorultunk az irgalomra, a megbocsátásra! Nem szabad felhánytorgatni a sértést. Van egy angol közmondás: Ha eltemettél egy kutyát, ásd el vele a farkát is. Mert amíg kilóg, újra elő lehet rántani. Milyen feszültté teszi emberi kapcsolatainkat, ha a régi bántásokat mindig előhozzuk. Megfagy körülöt-

tünk a légkör.

Aki nem akar megbocsátani, az megreked a hit útján. Ökölbe szorul a keze, amivel nem lehet imádkozni, kezét fogni, ajándékot elfogadni, továbbadni. Jézus azt mondja: aki rólatok rosszat mondott, arról ti mondjatok jót. Aki nektek ártott, azzal tegyetek jót. Aki üldöz, azért imádkozzatok. A megbocsátás nem alkalmi jótett, hanem életforma. Péter apostol kérdezte meg Jézustól, hogy hányszor kell megbocsátani felebarátunknak. Jézus válasza, hogy folyamatosan meg kell bocsátanunk egymásnak, nem hétszer, hanem hetvenszer hétszer, azaz mindig.

Meg tudunk-e bocsátani magunknak?

Nehezebb szembenézni magunkkal, saját hibáinkkal, mulasztásainkkal. Magunktól tökéletességet várunk el. Ha hibázunk, egy éles helyzetben kiütköznek jellemhibáink, nem tudunk szabadulni a lelkiismeretfurdalástól. Nézzünk szembe hibáinkkal, tárjuk fel a tetünk mögött meghúzódó okokat és dolgozzuk fel múltunk nehézségeit. Fontos, hogy tisztázzuk felelősségünk határait. Olyanért ne vádoljuk magunkat, amiről nem tehetünk. Ami a mi sarunk, azért kell bocsánatot kérni azoktól, akiket megbántottunk. Akár szóban, akár írásban fejezzük ki, hogy mennyire sajnáljuk, ami történt. Fogadjuk el, hogy környezetünk megbocsát és mi is bocsássunk meg önmagunknak. A túlzott önvád depresszióssá tesz. Alázat kell elfogadni, hogy nem vagyunk tökéletesek.

A magunknak adott megbocsátás pozitív hatással van testi lelki egészségünkre. Önértékelésünk javul. Segít, hogy kiegyensúlyozottak legyünk. Akkor tudunk másokkal is harmonikus kapcsolatot kialakítani.

A másoknak való megbocsátáshoz Cseri Kálmán református lelkész gondolatait használtam fel, a magunknak való megbocsátáshoz pedig Szőnyi Lídia pszichológusét.

A megbocsátás 9 lépése

Fejezd ki érzelmeidet!

- Ez a megbocsátás folyamatának első része: próbáld meg felismerni, megnevezni és kifejezni a benned lévő különböző érzelmeket a másik személy iránt, és azt, hogy hogyan viszonyulsz a megbocsátáshoz és a kibéküléshez.
- Az a fontos, hogy a legőszintebben mondd ki amit érzel, bármilyen csúnyának, vagy gyűlöletesnek tűnek azok.
- Minden imádságodban egyszerűen mondd el Istennek is!

folytatás az 5. oldalon

Határozz és imádkozz!

- Gyakran előfordul, hogy a kibékülés kezdeti erőfeszítései kudarcba fulladnak, mert tudat alatt igazából nem is akarsz megbocsátani.
- De ne feledd, hogy a megbocsátás, éppen úgy, mint a szeretet, nem az érzelem dolga, hanem az elhatározásé. A megbocsátás és a szeretet érzelme nem mindig jár együtt a megbocsátás elhatározásával.
- Imádságban kérd Istentől, hogy szívedben megszülethessen a megbocsátani akarás vágya, s mindkettőtök szívében felébredjen a kívánság az őszinte kibékülésre.

Valld be és bánd meg!

- Ne arra fordítsd figyelmedet, hogy hogyan okozta a másik személy a törést, hanem inkább valld meg saját bűneidet és hagyd, hogy a másik is foglalkozzék a sajátjával.
- Gyakran az egyik személy alázata abban, hogy beismeri rossz cselekedeteit, a másik személyt is arra indítja, hogy ugyanazt tegye. Nagy bátorság kell az alázathoz, hibánk beismeréséhez.
- Így imádkozz: „Atyám, megvallom, hogy ebben a helyzetben szeretetlenül és rombolóan viselkedtem embertársam iránt. Segíts, hogy bűnemet őszintén megbánjam, és kegyelmeddel jobban tudjam szeretni őt!”

Szabadulj meg a félelemtől és a haragtól!

- Sokszor inkább távol tartjuk magunkat a másiktól, hogy elkerüljük a további sérelmeket. Arra gondolunk, hogy ha mi kezdeményezzük a kibékülést, esetleg visszautasításban lesz részünk, és így még jobban elmélyül a sérelem.
- Érzelmeiden nem uralkodhat a harag, mert így végképp nem tudsz közeledni a társadhoz.
- „Uram, vedd az én kemény szívemet, és töltsd meg a megbocsátás szellemével!”

A helyes látásmód elnyerése.

- Ha képzeletednek túl nagy teret engedsz, megtörténhet, hogy mindenféle rossz indítóokot tulajdonítasz a másik személynek. Nem veszed észre így, hogy *te magad* mennyivel járultál hozzá az összeütközéshez.
- Ilyenkor felteheted magadnak az alábbi kérdéseket: „Valóban azt gondolom, hogy szándékosan akart megsérteni? Felnagyítottam-e a sérelmet? Volt valami a magatartásomban, amellyel én is okozója voltam az összeütközésnek?”
- Imádságban kérd Istentől a bölcsességet, a szentséget és az igazságot, hogy meglásd mennyiben voltál hibás abban, hogy elidegenedtetek egymástól.

Képzeld el a találkozást!

- Kezdj el imádkozni a sérelmet okozó személyért, s hogy felébredjen benned a vágy a megbocsátásra és a kibékülésre. Ugyanakkor képzeld el, hogy ott vagy mellette és beszélni kezdesz hozzá.
- Képzeld el, hogy Jézus is jelen van, és kérd őt, hogy úgy tudjál megbocsátani, ahogyan ő bocsát meg mindenkinek.
- Kérd Istentől a kegyelmet és az erőt mindkettőtök számára, hogy megbocsátások egymásnak és kibéküljetekek egymással.

A Találkozás

- A találkozás a megbocsátás folyamatának csúcspontja. Ez az a pillanat, amikor ténylegesen megközelíted a másik személyt. Ez kockázatot jelent, mert kéznyújtásodat a másik személy elfogadhatja, de el is utasíthatja. Ezért imádkozz, hogy megtaláld az alkalmas időt, szavakat és magatartást mindkettőtök számára.
- Bátran kérdezd meg, hogy ő hogyan élte meg az eseményeket, s mondd el, hogy te hogyan láttad azokat. Fejezd ki reményed, hogy kibékülhessenek és meg tudjatok bocsátani egymásnak! De ha az, hogy nem, könnyebb, mindezt levélben is leírhatod, de ne felejtse el, hogy a személyes találkozást nem kerülheted el.
- Mindezek után szentelj időt Isten dicséretére, és adj hálát az ő irgalmáért és jóságáért.

Adj hálát Istennek!

- A Szentírás arra tanít, hogy mindenben és mindenért Istent dicsérjük.
- Dicsérd Istent ezért a konfliktusért, amelyben a kibékülés folyamatára vonatkozólag sokat tanultál sötét és jó oldalaidról, és mások sötét és jó oldalairól.
- Köszönd meg Istennek mindazt a jót, amit ő a rosszból és a sérelemből ki tud hozni, és ki is hoz.

A megbocsátás és kibékülés elmélyítése.

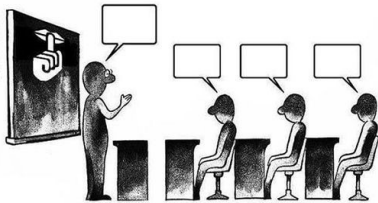
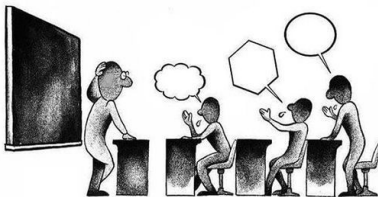
- Ebben a folyamatban mindig fennáll annak a veszélye, hogy csak *külsőleg* tesszük meg a helyes lépéseket. Szavakban bocsánatot kérünk, de bensőnkben nem bocsátunk meg.
- Ezért a megbocsátás és a kibékülés hitelességét őszinte és szerető tettekkel kell alátámasztanod.
- Ekkor kérd az Isten segítségét, hogy őrizze meg azt a megbocsátást és kibékülést, melyet mindkettőtöknek megadott, s hogy védjen meg benneteket minden ellenséges érzelemtől, szótól és tettől, és tegyen képessé benneteket arra, hogy sértetlenül megtartsátok a kibékülést.

Fontos, hogy meg tudjunk bocsátani magunknak és felebarátainknak, valamint bocsánatot tudjunk kérni Istentől és embertárainktól, hogy ki-egyensúlyozott életet élhessünk! Butsy Lajos atya

Az újrakezdés íze

Ugye ismered az újrakezdés ízét? Nem arra gondolok, amikor felsóhajtasz, mert már megint mindent kezdhetsz előlről. Sokkal inkább arra, amikor azt érzed, most jobban fogod csinálni, ezúttal odafigyelsz és biztosan nem rontod el. Amikor tisztának, könnyűnek érzed magad, nincs olyan akadály, amivel könnyedén meg ne tudnál birkózni.

Ilyen újrakezdés volt annak idején számomra minden szeptember. Amikor kiválogattuk, és megvettük az új füzeteket, csupa üres, tiszta lappal, örömmel rendezgettem őket jobbra-balra, és arra gondoltam, az idén mindenképp szépen fogok írni. Az új tankönyvek illatát nagyon szerettem, és még mielőtt elkezdődött volna az iskola, gyakran forgattam őket otthon. Legszívesebben az olvasókönyvet, később a szöveggyűjteményt lapozgattam. Kihegyez-



tem a ceruzákat, elrendeztem, beraktam mindet szép sorjában a tolltartóba. Mutogatni lehetett volna, milyen szép.

Az iskolaköpenyem friss, mosószerillatú, simára vasalva, a hajam elcsatolva, cipőm bekötve, zsebkendő a zsebemben, uzsonna a táskámban. A furulya és a szolfézs órára minden nap fogok gyakorolni az idén! Valóban csupa bizakodás voltam, hogy mindent szépen fogok csinálni ebben a

tanévben.

Pár hét múlva, amikor az új, inkább már nagyon is megszokottnak tűnt, megbomlott a rend, aminek olyan nagy lelkesedéssel indultam neki. Meglazultak a hajcsatok, a tincsek a szembe hullottak, számárfüles lett a könyvem, kikötődött a cipőfüzőm, a cipőmet összekoszoltam, az uzsonna megromlott, mert pénteken benne felejtettem a táskában, lázasan kerestük otthon Anyuval a kikölcsonzótt könyveket, egy-kettő mindig elbújt valahová és nem találtam. A tornaholmit otthon hagytam reggel, a ceruzáim összevissza voltak, egy-kettőnek ki is tört a hegye. Furulyaórára kapkodva, az utolsó percben kezdtem gyakorolni.

Kisgyerekként nem gondolkodtam azon, hová lettek az elhátározásaim, csak vágyakoztam arra, hogy ne csak rendes legyek, de annak is látsszam. Valahogy mindig úgy éreztem, kilógok a sorból. talán azért is, mert nagyon sokáig mindenkinél magasabb voltam. Nem olyan voltam, mint a Móni, aki vékony, kék szemű, szép házuk van, és az Anyukája mindig jön az osztálykirándulásra, az enyém talán egyszer tudott eljönni.

Most, hogy már csak emlék az iskola, azt gondolhatnám, nem kell megfelelni, lehetek aki vagyok. Mégis szeretnék másmilyen lenni, gyakran próbálom új kezdekhez igazítani a törekvéseimet, hogy jobb leszek, rendesebb, összeszedettebb, beosztom a pénzeimet, időben elindulok, kedvesen szólok mindenkire, csak semmi ingerültség, még azokkal sem, akik az agyamra mennek és jócskán próbára teszik a türelmemet. Határozott leszek, és céltudatos, odafigyelek magamra, a saját igényeimre, nem ugrok azonnal minden kérésre, hanem átgondolom, hogy befér-e az időmbe.

Felnőttként a tavasz vált ilyen bizakodással teli időszak a szá-

momra. Ha az élettelennek tűnő fák tavasz közeledtével rügyezni kezdenek, majd hirtelen zöldbe borulnak, akkor én is képes lehetek arra, hogy megszeressem azt, aki vagyok. A tavasz csupa bizalom, ígéret, vágyakozás. Nem is tudom, mi lenne velem enélkül az édes, mézillatú, biztató ígéret nélkül, ami a fülemben súgja: most sikerülni fog.



"Létfontosságú, hogy időnként olyan dolgot csináljunk, ami nem létfontosságú."

Ám az sem baj, ha mégsem, mert így is jó, és meglehet, most el tudom engedni a megfelelési kényszert, hogy arra gondolok, mit szólnak mások. Magasba szálllok, a simára vasalt, de összszegyűrődött iskolaköpenyek, hegyesre faragott és kicsorbult ceruzák, kikölcsonzótt majd eltűnt könyvtári könyvek fölé, és csak a tavasz hívogató ígéretét hallom. Azt súgja, gyere úgy, ahogy vagy!

A tavaszra, mint a Teremtő Isten kegyelmére mindig számíthatok. Sosem hagy cserben, eljön az Időben újra meg újra. A kapuban vár rám, én elé szaladok és rácsodálkozom, hogy ismét eljött értem. Aztán belete-metem az arcom a fehér virágzuhatagba, amit magával hozott, mert olyan jó érezni azokat az édes illatokat. Ilyenkor nem gondolok a fájdalomra, a magányra, semmit sem számít az üresség, a veszekedés, az árulás, mert mindig magamra találhatok Istenem szerető, ölelő, tavaszillatú karjaiban.

Nóra

A börtönévek utáni szabadság...

A börtön falain belüli életet nem ismerő emberek talán el sem tudják képzelni mit jelent az elítéltek számára, hogy a szabadságtól megfosztva kell élni az életüket. Vannak, akik pár hónapot vagy évet kapnak, és vannak, akiknél ez az idő súlyos évtizedekben mérhető, de bizony vannak olyanok is, akiknek semmi reményük arra, hogy valaha is visszakapják a szabadságjogukat, amely születésükkel megillette őket.

Senki nem születik bűnözőnek, csak az élete bizonyos szakaszában válhat azzá. Sok esetben a körülmények nyomásai hatására követnek el olyan súlyos dolgokat, melyek törvényben ütköznek.

A világi törvényszék meghozza számukra az ítéletet, azonban olykor vitatható, hogy jogos-e vagy sem az ítélet mértéke, ideje.?



Miután letöltik méltó vagy méltatlan büntetésüket, kilépve a börtön kapuján a társadalomba, mint egy megkülönböztető bélyeget hordják magukon a börtön éveit, annak ellenére, hogy leülték a rájuk kiszabott időt, és nagyon sokan őszintén megbánták bűnüket.

Vajon miért ítélik el továbbra is oly sokan erkölcsileg ezeket az embereket?

Közben pedig azt mondják, hogy „a börtön falában mindenkinek van egy téglája”. Vagyis senki nincs arról bebiztosítva, hogy egyszer nem belülről fogja-e szemlélni ezt a téglát.

Az ítélkező magatartás még inkább megnehezíti ezeknek az embereknek a kinti világba történő beilleszkedését, és a rég várt szabadságot, ahol legtöbb esetben a segítség helyett nehézséget kapnak.

Több mint egy éve levelezünk a börtönben a Mécses Szeretetszolgálat adta lehetőségek által egy roma fiatalemberrel, aki levelei által az életünk részévé vált.

Sok esetben aggodalommal tölt el bennünket, hogy vajon mi vár rá, ha kiszabadul, és a hozzá hasonló helyzetben lévő személyekre, akik származásuk miatt így is a társadalom peremére szorultak. Az el nem fogadás olyan, mintha visszalöknénk a mély gödörbe, ahonnan próbál a felszínre jutni.

Ezek az emberek a nagy mélységből szeretnének a lejtőn felfelé menni, segítséget remélő kinyújtott kezekkel, amelyek felénk irányulnak.

Ezt látva irgalomra kell a szívünket megnyitni feljük, és felhúzni őket a lejtőn, arra vigyázva, hogy a nagy igyekezetben csak olyanokat akarjunk felfelé húzni, aki maga is akarja. A segítségnyújtás egy biztos talajon állást kíván a részünkről. Vannak, akik a börtönben befogadják szívünkbe Istent és hitre jutnak, mint ahogyan a mi levelezőtársunk is.

Nekik talán könnyebb lesz a helyzetük miután kiszabadulnak, mivel hitük által van egy biztos segítségük a további életük folytatásához. Aki, ha szükséges, olyan embereket küld számukra, akik támogatják őket a helyes úton haladni.

Vajon Isten hogyan látja ezeket a megtért fogvatartottakat?

Vajon úgy, mint azok az emberek a kinti világból, akik bizony a szenvedélyeik fogságában, a saját maguk által felépített börtöneikben élnek? Talán ez hozza felszínre náluk az ítélkező magatartásukat, hiszen ők még nem sza-

badultak saját lelki- és/vagy testi börtöneikből..

Isten szemével nézve, Krisztus értük, a szabadultakért is meghalt. Ő már a szívből megbánt bűnöket a feledés tengerébe dobta, és többé nem emlékszik meg róla. A bűntől megszabadult ember lépteit vezérli, a hozzá vezető keskeny úton.

A börtönt elhagyó, nem hívó embernek épp úgy meg kell adni az esélyt, hogy megváltozott, és más életet fog élni. Neki is joga van új, büntelen életet élni, beilleszkedni a társadalomba.

Tehát adjunk egy lehetőséget a bizonyításra minden börtönből szabadult embertársunknak, abban a reményben, hogy a megkapott szabadságot csakis jó dolgokra fogja használni.

Hiszen mi is kaptunk Istentől egy lehetőséget, hogy a bűnnel terhelt életünket hátra hagyva haladhatunk az Úr útján.

Ezen az úton vannak lehetőségek a segítségnyújtásra. Egy ilyen lehetőség, hogy a börtönben levőket, és a szabadultakat teljes értékű emberként kezeljük, és segítsük a társadalomba való beilleszkedésüket., akár a legapróbbnak tűnő dolgokkal, azzal, hogy ne ítéljük el őket a szabadulás után, hiszen letöltötték már a rájuk kiszabott büntetésüket. Ha csak ezzel a kis dologgal segítenénk nekik, talán nem lenne annyi visszaeső ember.

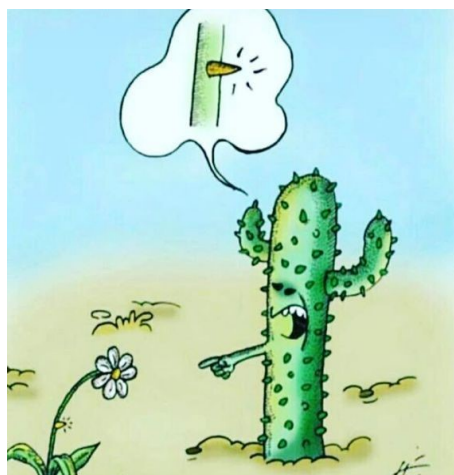
Elfogadásunk meggyújtja szívünkben az irántuk érzett szeretetünk pislákoló lángját, ami ahhoz szükséges, hogy ne a bűnös embert lássuk a szemünk előtt, mert a szeretet sok vétket elfedez. Ha az isteni szeretettel leszünk feljük, és ezt tapasztalják a részünkről, akkor megadtuk nekik az újrakezdés lehetőségét, és megtapasztalhatják a börtön évek utáni szabadságot!

Éva

Hányszor kell megbocsátanom?

Nem tudom, kinek mi a véleménye, de a matematika egy igen szép tudomány. Persze lehet, hogy ez a mondatom sokak esetében nem tetszést vált ki, és rossz szájjal gondolnak a gyerekkori matematika órákra, ám azért remélem, maradtak bőven szép emlékek is. Arra kérem a kedves Olvasót, hogy maradjunk most a szorzásoknál, mert az evangéliumokat olvasva érdekes párosításban kerül elénk a megbocsátás témájában.

Mt 18,21-22 „Akkor Péter odament hozzá, és ezt kérdezte tőle: Uram, hányszor kell megbocsátanom az ellenem vétkező testvéremnek? Még hétszer is? Jézus így válaszolt: Mondom neked, nemhogy hétszer, hanem még hetvenszer hétszer is.”



Eme momentum előtt Jézus éppen arról tanította hallgatóságát, hogy a megbocsátásnak, elengedésnek milyen nagy jelentősége van. Péter ennek határa felől érdeklődik, hányszor legyen meg ez a megbocsátás, amiről Jézus az imént tanított? A szerkezet jellegzetesen sémi: mellérendelést találunk alárendelés helyett, értelme ez: „Hányszor vétkezhet ellenem a testvérem úgy, hogy megbocsátok neki?”

Izraeli szokások úgy tartják, hogy háromszor eshet meg ilyesmi. Péter már előre túl akarja licitálni ezt a mértéket, ezért köt ki a hetes számnál. Jézus válasza

a törvényhez kapcsolódik, és a Lámek-formulára utal (1Móz 4,24).

Ott azonban a bosszúról olvasgatunk, itt pedig a megbocsátásról van szó. A számadat: „hetvenszer hétszer” - hiperbolikus, általános értelmű kifejezés. Még akkor is, ha könnyen elvégezhető szorzásnak tűnik (hittanosok előszeretettel ki is számolják). Jézus nem azért mondja ezeket a számokat, mert szorzatuk megadja annak a pontos mennyiségét, amennyiszer meg kell bocsátani. A hét a Bibliában a teljesség száma, és itt is ez érződik ki. A törvényben, azaz Mózes első könyvében a bosszúállás minden határon túli. Ám itt, a Máté evangéliumában a bűnbocsátat korlátok nélküli.

A megbocsátás alapja, hogy az, aki megbocsát, annak már Isten is megbocsátott, és így képes ezzel az irgalmas szívvel másoknak is bocsánatot adni. Mert hogyan is olvassuk az Ef 4,32-ben? „Legyetek egymáshoz jóságosak, irgalmasak, bocsássatok meg egymásnak, ahogyan Isten is megbocsátott nektek Krisztusban.” Nem kell játszanunk az ítélő bírót, mert ez Isten feladata. Ő majd kiköszörüli a csorbát. Akkor történt meg a megbocsátás, amikor a megbocsátó tud imádkozni a megbocsátott személyért. Isten szeretete tesz képessé arra, hogy meg tudjon az ember bocsátani. Ez a folyamat addig tart, amíg már nem akarja megtorolni az ember az elszenvedett sérelmet.

A folytatásban az „elvi” jellegű tanítást - Jézustól a már megszokott módon - ismét példázattal világítja meg, amely gyakorlatiasan értelmezi a megbocsátás/elengedés tanítását. Ha Isten nekünk megbocsátott, akkor mi miért ne bocsátanánk meg annak, aki ellenünk vétkezett?

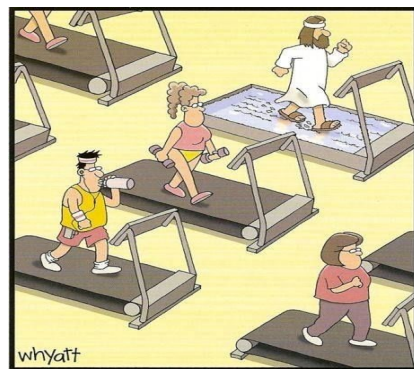
Heni pünkösdi lelkész

Humor

Éjszakai buszjárat. Egy férfi utas hangosan mobilizál:

Drágám, ne haragudj, hogy késsek, sok volt a munka, persze, aranyom, sietek, hogyne, de még egy kis idő kell, mi-g hazaérek, légy türelmes, édes, ne aggódj, sietek - és így tovább egyfolytában. Egy nő megunja az ömlengést, és hangosan odaszól:

- Kedvesem, hagyd már azt a hülye telefont, és bújj vissza mellém az ágyba!



Gyerekkoromban, ha lementem a tóra fürödni, anyám mindig azt mondta:

- Ha belefulladsz, haza se gyere, mert agyonütlek!

Két horgász ül a Küküllő folyó partján, és elmélyülten vizslatja a vizet. Egyszer csak arra megy egy halottasmenet, mire az egyik horgász feláll, leveszi a kalapját, merengőn maga elé bámul egy percig, majd visszaül a botja mellé. A másik ránéz:

- Nem is tudtam, hogy ilyen együtt érző vagy!

- Hát tudod, azért mégis csak, harminc évig a feleségem volt.

IMPRESSZUM

Kiadja a Mécses Szeretetszolgálat
Magyar Börtönpsztorációs Társaság
Felelős kiadó: Mécses elnöke

1327 Budapest, Pf. 30.

Újpest/3. posta

mecsesbp@gmail.com

mecses.vaciegyszazmegye.hu